

תְּפִלַּת הָאָרֶץ

בִּרְךָ אֱלֹהִים בֶּן אֶרֶץ הַיַּגְדִּיָּה,
בְּרוּחְךָ סִמְכֵהוּ, בְּתַעֲצוּמוֹת נְעוּ.
זְרוּעַ עֲזָרְתְּךָ נִטָּה לוֹ כַּמּוֹשִׁיעַ,
בְּלַחֲמוֹ עִם אֵיזְבוּר יַעֲשֶׂה נִפְלְעוֹת. —
מֵאֵז דִּכְאוֹ רֵאשׁוּ יָמָי עֲמַל וְרַעָה,
רַצְהוּ כְּאֵב נֶאֱמָן, מִן לוֹ שְׁנוֹת שְׁשׁוּן!
עוֹנֵל כְּבֹר נִרְצָה מִכְּבֹד הַתְּלֵאָה,
נִלְחָצָה נִפְשׁוֹ בֵּין קִירוֹת הָאֶסוּן. —

בִּיְדֶךָ נִהְיִת בְּיָמִים אֲשֶׁר עָבְרוּ
עַל הָרֵי קַרְפֵּט סַעֲמֵי אַבּוּחֵינוּ;
לְרֵשֶׁת הָאָרֶץ בְּעֲזָרְחֶךָ גְּבֹרֵי.
בְּחַר בּוֹתֵם לְקָהוּ נְאוֹת מוֹשְׁבוֹתֵינוּ;
גְּבוּרֵי אֶרֶסֶד לְאַהֲזָה בְּהָרוּ
אָרֶץ בָּהּ נִהְרֹת בְּרַכָּה יְהִימוּ;
עַל גְּדוּחַ טַסָּא דוֹנָא יְהִר הַבְּרוּ,
שֵׁם דְּגָלֵי עָזָם בְּגְאוּן הָרִימוּ. —

פַּה עַרְבוּחַ קוֹנֶשְׂאָג, שֵׁם בְּמֵלֵא הַפְּנִים
בְּעַדְנֵי הַעֲמָקִים בְּדַ יַעֲמוּפוּ,
שֵׁם הָרֵי טַקִּיא מִמְּגַד שָׁמַיִם
מִחֶק הַעֲנָבִים לִיקַב יִשְׁטוּפוּ. —
אַחַה הוֹשַׁעְתֵּנוּ בְּעַת סַעֲמֵים הַרְבֵּה
עָלֵי מִבְּצָרֵי מַחֲמַד דְּגָל הָרִימוּנוּ;
וְעַם מַטְיֵשׁ מִלְכְּנֵנוּ בְּעַם כְּבֹד כְּאֶרְבֵּה
גְּאוּן בִּידַח וְדִינָא לְנוּ שְׁסוּנוּ. —

אולם אהה! גברו עונינו, אשמינו,
נאצת בנו, וגם גרל תרונוך;
מעשן אפך קדרו ענגי שמינו
וער הרמה דכאנו הזיוי שאונך. —
עתה הצי מנגל ללפינו נחחו
דם גבורינו נשפך בנהרים,
אחריהם מהמדים ארצנו שחחו
ועול כבודם נתנו עלינו נרים. —

שפחות עם לויעו על גבעות חללינו
קול שאון הרימו. תרועת רצח;
בעקבי רגליהם רמסו קדקדיו
גדודי עם אסמן, וכהרפות נצח. —
צצה מקרבנו לענת הרשע
ולציה נעשו עמקי הברכה,
מקשר המורדים שבת כל ישע,
הוי כל חמדה לתל דשן נהפכה. —

הטוב והנשר יתהבאר במערות.
גם שם חרבקמו חרב הרוקפים.
הנדיבים יסתרו כסבך היערות.
ועל אבדן ארצם לכוש אכל עוטפים. —
יעלו להרים גם ירדו לעמקים,
מגור ופחד לרגלם יהלוכו,
על ראשם הענגים יפיצו ברקים
וכנהלי דם עקביהם נבוכו. —

חל ההרבות על גבעה הנשאה
מצודת גבורים היה מלפנים,
תרועת העליונים בה חמיד נשמעה
רעה קול שאיה מבין האבנים. —
מדם ההללים אשר נשפך כמים
פרח ההפשה לא יציץ לנו,
דמעת העשוקים על כל האפסים
ךלעג שוסינו הרודים בנו. —

שדי! המול, רהם! על עם הונגריה,
סערת המצוקות סביב תניעהו,
שלח לו ימינך כתרן מרקיע,
מים היגונות להורף במה נהלהו;
אהה! דכאר ראשו ימי עמל ותלאה,
רצהו כאב נאמן. חן לו שנות ששין,
עונו כבד נרצה, עת גאלתו באה,
מלטהו מבין מלתעות האסון. —

Héber fordítás
שמעון בכור (1868)